

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 221. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370054816/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

»Undskyld, det var vist dumt spurgt; jeg forstaar mig jo slet ikke derpaa.«

Den store Fører formildedes; han havde et Øjeblik faaet det Indtryk, at Fru Gerner var en klog Person, nok saa klog som hendes Mand; nu tænkte han, hun blot var en dum lille Gaas med kønne Øjne. Han sagde:

»De gode Damer er altfor utaalmodige. De maa sandelig ikke, lille Frue, gaa hen og gøre Gerner usikker for mig.«

Han lo højt med en godmodig Latter, der ordentlig rystede ham. Johan lo med, og Margrete smilte troskyldigt.

Føreren blev siddende endnu et Kvarterstid, for at Stemningen kunde blive harmonisk ved Afskeden. Han blev imidlertid noget overrasket, da Gerner, efter nogle kraftige Øjekast fra Margrete, lidt rød i Hovedet bad ham spise til Aften hos dem om Lørdagen, hvor de gjerne vilde se nogle Bekendte hos sig. Der vilde komme nogle Kolleger fra Folketinget, men han vilde først og fremmest sikre sig »Hædersgæstens« Nærværelse.

Den store Fører, der altid ansaa' det for bedst at være tilstede, hvor Rigsdagsmænd sam-

ledes og samtalede, lovede at komme, takkede og bød Farvel.

Men længe efter han var gaaet, sad Margrete i sin gode gammeldags Lænestol og grundede, medens Johan oversatte fra et svensk Blad inde i sin lille Stue. Fem, ti, tyve Aar — gentog hun bestandigt. Selv om Manden overdrev — hvad han utvivlsomt gjorde, ogsaa fordi ingen kunde se tyve Aar frem med nogenledes Sikkerhed — saa kunde det dog have sin Rigtighed baade med de fem og de ti Aar. Og hvad kunde det saa nytte at tage fat og hvor?

Det gavnede ikke at tale med Johan. Han travede trofast i sin Trædemølle, og den Ærgærighed, som han besad, tilfredsstillendes sandsynligvis allerede nu: han ønskede jo hverken Magt eller Penge eller Glans. Men hun — skulde hun nu begraves i denne Dagligstue ligesom før i Falkoneralléen, ikke naa videre —

Aa hvad, hun havde det jo godt, mageligt og godt. Lidt kedeligt rigtignok, Johan var ikke synderlig morsom til daglig med sine mange Ord: han skulde nu altid holde Foredrag. Og saa bød han hende slet ingen Fornøjelser.